

sig ad i 1877, da man den 8de November bevilgede Finantsloven for Lidsrummet fra 8de November til Nytaar, hvilket saa senere blev forlænget til 1ste April, men undlod at bevilge den for Lidsrummet før den 8de November. Vi have set, hvad Følgen bliver af Sligt. Vi have set, at Landsthinget i sin Statsrevisionsbetænkning, som Thinget jo har sluttet sig til, har gjort gjældende, at da Finantsloven er bevilget for den sidste Del af Finantsaaret, er den dermed ogsaa indirekte bevilget for den første Del deraf, og jeg kan heller ikke Andet end antage, at noget Sigtende vilde blive gjort gjældende med samme Styrke i dette Tilfælde, som rigtignok er et meget mindre Tilfælde, og vilde være vanskeligt at vise tilbage. Naar man nu spørger, om man da overhovedet ikke burde bevilge Penge til en Forlængelse af Korvetten Dagmars Logt, da vil jeg tillade mig at minde om, at Rigsdagen ifjor var samlet indtil ind i Juni Maaned, og at der kun var lidt over 3 Maaned, i hvilke der ikke var nogen Rigsdag samlet. Regjeringen vilde eller burde allerede paa den Tid have kunnet forudsæ de Omstændigheder, som nu have bevæget den til at lade Korvetten Dagmar blive tilstede. Der er ikke indtraadt nogen væsentlig Forandring i de væsentligste Forhold, Dyrpræt var jo gaaet forud $\frac{1}{2}$ eller $\frac{3}{4}$ Mar tidligere, Uroen var tilstede, og den samme Fornødenhed maatte være tilstede for den meget ærede Regjering, som vi have hørt den ærede Finantsminister udtale idag: at vække Lillid hos de Hvide og indgyde de Sorte en gavnlig Respekt. Jeg havde for Resten troet, at der var andre Diemed med den væsentligste Sags Behandling end netop disse to; men derpaa skal jeg ikke her komme dybere ind. Derfor forekommer det mig, at Regjeringen allerede i forrige Samling burde have kunnet forudsæ, at den vilde komme til at begjære af Rigsdagen, at Korvetten Dagmar skulde blive derovre, men under alle Omstændigheder burde Regjeringen have forlangt Bevillingen hertil tidligere i denne Samling. Den 21de Januar skulde Korvetten Dagmar have været tilstede paa Kjøbenhavns Rhed, og den 18de December forelagde Regjeringen Tillægsbevillingsloven, hvori den forlangte Forlængelse af Logtet. Nu høre vi af den ærede Minister, at der udtræves 6 Uger; for at et Skib kan gaa fra Vestindien hertil, og der var ikke 5 Uger mellem det Tidspunkt, da Regjeringen forlangte Bevillingen, og det, da Skibet burde have været her hjemme. Jeg kan altsaa paa ingen Maade anse denne Bevilling for begjæret i rette Tid, selv om man turde antage, at Folkethinget kunde bevilge den samme Dag, den var fremkommen, og det er dog en stærk Fordring, naar den meget ærede Regjering ikke engang selv stillede Begjæring om extraordinær Behandling af Sagen. Man veed nok, at Rigsdagen kan behandle end ogsaa meget vigtige Love paa een Dag; det har man set interessante Exempler paa; men i

saa Fald burde den, hvem det er om at gjøre, i nærværende Tilfælde Regjeringen, have stillet Begjæring derom, men det faldt ikke Regjeringen ind, og overhovedet maatte Regjeringen, naar den først den 18de December, altsaa meget sent, som med en saadan Begjæring, have udstilt den fra den øvrige Tillægsbevillingslov, om hvilken man ikke kunne vente, at den skulde blive vedtaget i saadan Hui og Hast. Jeg maa hævde, at den ærede Regjering ikke har begjæret denne Bevilling i rette Tid, men jeg maa dertil tillige knytte den Reservation, at selv om Regjeringen havde begjæret den i rette Tid, det vil sige saa betids, at Beslutning kunde være tagen, og Ordren om Skibets Tilbagevenden til den 21de Januar være kommen til Vestindien, kan jeg i en saadan Begjæring paa en Tillægsbevillingslov ikke, som vi have hørt udtale ved Tillægsbevillingens Forelæggelse af den ærede Finantsminister, finde nogen Bemyndigelse for Regjeringen til at afholde Udgifter. Jeg maa hævde Folkethingets Ret til at vurdere de Omstændigheder, som kunne have bevæget Regjeringen dertil, og at træffe Afgjørelse derom, hvilket kan ske ved en Efterbevilling eller ved at lade det passere paa Statsregnskabet, men ikke paa nogen anden Maade. Den Maade, hvorpaa Regjeringen idet Hæle har behandlet denne Sag med Korvetten „Dagmar“, forekommer mig at vække den Forestilling, at Regjeringen opfatter Grundlovens § 49, som om der ikke stod, at enhver Udgift skal have Hjemmel paa Finantsloven eller paa en Tillægsbevillingslov, men som om der stod, at enhver Udgift skulde have Hjemmel paa Finantsloven eller i et Tillægsbevillingslovs forslag. Men det staar der ikke. Af disse saavel konstitutionelle som vælle Grunde kan jeg ikke tiltræde Forslaget om Korvetten „Dagmar“, men maa for mit Vedkommende ønske, at Thinget vil overlade til Regjeringen at bringe Korvetten „Dagmar“ hjem paa sit Ansvar, ligesom den har ladet den ligge derovre paa sit Ansvar, det skulle vi ikke blande os i. Regjeringen har i denne Sag handlet paa egen Haand, og den maa føre den tilende paa egen Haand. Vi skulle ikke ved at give dem en delvis Bevilling i Virkeligheden give dem Stadfæstelse paa det Hæle, og det ville vi komme til at gjøre ved at vedtage Forslaget. Med Hensyn til de 120,000 Kr., som ere forlangte til Udrustning for Skonnerten „Diana“ til Vestindien, kan jeg henholde mig til, hvad den ærede Ordfører allerede har sagt. Nu har den ærede Finantsminister gjort gjældende, at vi ville komme i en stav Stilling, ved ikke her at bevilge dette, dersom vi f. Ex. skulde have til Hensigt kun at bevilge det for et Mar. Den ærede Minister har opstillet den mærkværdige Sætning, at det var usædvanligt at bevilge eller beslutte noget Sligt for et Mar paa andre Love end Finantsloven. Men jeg tror virkelig, at man har havt ikke saa faa Udgiftslove af etaarig Gyl-